

рономическо датирание на хороскопите. Предварителният анализ и дешифрирането вече са направени от Е. Б. Кнобел в Англия [1224]. Е. Б. Кнобел прави и първоначалното датирание на хороскопите. Получава датите: 20 май 52 г. от н.е. и 20 януари 59 г.а. от н.е.

Но при това самият Кнобел отбелязва, че във втория хороскоп доста го притеснява положението на Меркурий. Тоест решението му е малко пресилено. А за първия хороскоп предполага хипотетично, че художникът не е наблюдавал това положение на планетите, а го е изчислил. Проблемът идва оттам, че на 20 януари 59 г. от н.е. планетите са били доста далече от положенията, посочени на рисунката [1224]. Кнобел се притеснява не само от положението на Меркурий, но и от това на Венера в първия хороскоп.

Е. Б. Кнобел пробва още няколко варианти „от древността“, тоест от епохата, където Скалигеровите историци априори поставят находката. Но всичките му опити да подобри астрономическото решение са безрезултатни. Другите варианти още по-малко отговарят на условията в задачата.

Нещо повече, когато М. А. Вилиев проверява изчисленията на Е. Б. Кнобел, оказва се, че той е поизлъгал и за Марс, и за Сатурн. Това обстоятелство поставя под въпрос и двете дати на Кнобел: 52 г. от н.е. и 59 г. от н.е.

Тогава М. А. Вилиев започва изследванията наново и предлага свое решение: 186 г. пр.н.е. и 179 г. пр.н.е., тоест II в. пр.н.е. Но скоро се разбира, че неосъзнатото му (или пък осъзнато) желание непременно да вмести решението в историческия интервал, определен от Скалигеровите хронолози за „древен“ Египет, го подтиква да направи пресилен компромис с резултатите. В [544] са публикувани всички изчисления на Вилиев и са посочени недостатъците на неговото „решение“. Ето докъде води желанието да спасиш Скалигеровата хронология на всяка цена.

Тогава М. А. Вилиев предполага, че по-подходящи ще са други две дати: 349 и 355 г. от н.е. След педантични повторни проверки излиза, че тези дати са още по-неподходящи от първото решение. Той прави и друг аналогичен опит, който също е пълен провал.

Работата подхваща Н. А. Морозов. Но и той не успява да намери точното астрономическо решение. Нещата почват да изглеждат твърде странно. Рисунката ясно показва, че художникът е съзнавал какво рисува, а не си е фантазирал.

Н. А. Морозов допуска, че е направена грешка при дешифрирането на хороскопа. Анализира образа и предлага друго, както той смята – по-аргументирано дешифриране. Оказва се, че при този прочит на хороскопа (все още частичен) има астрономическо решение на задачата. То е 6 май 1049 г. от н.е. за горния хороскоп и 9 февруари 1065 г. за долния хороскоп.